

Een tweede kans
voor Missy

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Beth Morrey

Een tweede kans
voor Missy

Vertaald door
Mechteld Jansen

Ambo|Anthos
Amsterdam



ISBN 978 90 263 5378 9

© 2020 Hector Productions Ltd.

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Mechteld Jansen

Oorspronkelijke titel *Saving Missy*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Sandra Chiu

Foto auteur © Gerrard Gethings

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn vader, mijn moeder en Ben –
mijn eerste oikos

Elk hart zingt een lied, incompleet,
tot een ander hart terugfluistert.

Toegeschreven aan Plato

I

‘Werp altijd je hengel uit; in de vijver waar je
het minst verwacht...’

Ovidius

1

Het was bitter koud op de dag van het elektrovisen. Zo koud dat ik bijna niet ging kijken. Die ochtend had ik in mijn bed vanaf de kleine uurtjes naar de muur liggen staren en me ouder en apathischer gevoeld dan ooit. Waarom ik dan toch overeind was gekomen en mijn rimpelige voeten in mijn nieuwe scheerwollen pantoffels had gestoken? Uit een vage nieuwsgierigheid misschien – een mens moest dat laatste restje interesse toch vast zien te houden, voorkomen dat het je ontglipte.

Nog in mijn ochtendjas scharrelde ik wat in de keuken rond. Ik zette thee en bekeek mijn e-mails om te zien of Alistair er een had gestuurd. Ach, mijn zoon had het zonder twijfel druk met zijn veldwerk. Die pantoffels die hij me met Kerstmis had gegeven waren lekker warm in de ochtendkou. Er was wel een bericht van mijn dochter Melanie, maar dat ging alleen over een documentaire die ik misschien goed zou vinden. Ze verwarde mijn smaak vaak met die van haar vader. Ik at droge toast en piekerde over mijn laatste gesprek met

haar. Heel even voelde ik schaamte kriebelen in mijn nek, maar omdat het me makkelijker leek om dat gevoel te negeren, ging ik op internet de kranten lezen en zag dat David Bowie overleden was.

Op mijn leeftijd is overlijdensberichten lezen altijd een risico. Leeftijdsgenoten vallen een voor een weg; elk doodsb bericht was een lege kamer in mijn revolver. Ik heb een tijdje geprobeerd mijn ogen ervoor te sluiten, alsof ik de dood op afstand kon houden door hem te negeren. Maar er bleven maar mensen doodgaan en er bleven maar andere mensen over schrijven, en een of ander koppig duiveltje dwong me om dat allemaal te blijven bijhouden. Bowies dood kwam harder aan dan de meeste andere sterfgevallen, al luisterde ik nooit echt naar zijn muziek. Ik herinnerde me dat hij de animatie in de film *The Snowman* aankondigde, maar toen we die tijdens Kerstmis met mijn kleinzoon keken, hadden ze het begin veranderd. In mijn enige herinnering aan Bowie had hij dus een sjaal in zijn handen en keek hij somber, en om een of andere reden was dat een verontrustend beeld. Het onopgemaakte bed lokte, maar toen klonk Leo's stem in mijn hoofd, zoals zo vaak: 'Kop op, mevrouw Carmichael! Moedig voorwaarts!'

Dus ging ik naar boven om mijn dikste panty en wollen rok aan te trekken, gruwend van de afzichtelijke blauwe aderen op mijn benen, en daarna liep ik met gewrichten die even hard kraakten als de trap weer naar beneden om mijn jas aan te trekken. Tijdens het gevecht om de knopen dicht te krijgen ging ik even zitten om op adem te komen en dacht ik aan de aankondiging die ik de week daarvoor in het park had gezien.

Het zwarte gat na kerst was dit jaar bijzonder diep. De warme gloed van de feestmaand was abrupt geëindigd met het vertrek van Alistair en dus ook van Arthur, mijn gouden kleinkind, die al een beetje een Australisch accent begon te krijgen. En als ik in het park was, vond ik het nog altijd moeilijk om niet aan Leo te denken. Hij geloofde vurig in heilzame wandelingen; hij spotte graag met de zichzelf zo serieus nemende hardlopers en wees de fietsers goedmoedig op hun plek. Alle vertrouwde hoekjes in het park echoden verdriet, maar evengoed werd ik ernaartoe getrokken – het doelloos rondlopende grijze dametje dat er altijd was. Er was een bepaalde eik waar we altijd naartoe wandelden – Leo vond de knoestige, steeds bonkiger wordende oude stam mooi en zei dat het een *Quercus*-versie van hemzelf was. Die dag had ik daar uren kunnen staan dagdromen, maar mijn aandacht werd getrokken door een kind dat precies zo klonk als mijn Arthur. Een jongetje van dezelfde leeftijd hing jengelend aan de arm van zijn moeder, die het bericht stond te lezen dat bij alle vijvers op de omheining was geprikt. Ik kwam dichterbij en deed alsof ik het ook las.

‘Mamaaaaaaa!’ Hij had rossig blond haar en koekkrumels in zijn mondhoeken die erom smeekten weggeveegd te worden. Kinderen zijn zo mooi, volmaakt en glanzend, als een kastanje die net uit zijn bolster komt. Wat is het toch jammer dat ze allemaal opgroeien tot verschrikkelijke volwassenen. Konden we die kinderlijke mentaliteit van duizelingwekkende mogelijkheden zien en alles met open vizier begroeten maar altijd houden.

‘Jezus, Otis, laat me nou even,’ zei de moeder met een sterk

Iers accent en ze duwde hem van zich af. Ze had roodgeverfd haar en ik had al meteen een hekel aan haar. Ze wierp een zijdelingse blik op mij, het oude besje dat naar haar zoon loerde, en ik ging verder met het zogenaamd bestuderen van het bericht.

‘Wat denk je, Oot?’

Oot? Lieve hemel, de mensen van tegenwoordig.

‘Ze gaan de vissen elektrocuteren! Wil je dat zien?’

De parkbeheerders moesten de vissen van de ene naar de andere vijver overbrengen en ze daarom met stroomstoten verdoven. Elektrovissen. Ik had nog nooit van zoiets gehoord en het leek me niet bijzonder interessant, maar als ik ‘Oot’ weer zag zou de knoop die ik in mijn buik had sinds Ali en Arthur op het vliegtuig waren gestapt misschien een beetje losser worden. En uiteindelijk was het iets om te doen...

Sinds die middag een week geleden was ik wel tien keer van gedachten veranderd. Ik twijfelde of ik zou gaan of niet, zoals alleen dodelijk verveelde en onzekere mensen dat doen. Uiteindelijk besloot ik te gaan, zodat ik iets aan Alistair te melden zou hebben. Ik leidde tegenwoordig zo’n beperkt leven dat ik bang was dat hij me oppervlakkig zou vinden. Ik las de kranten (inclusief overlijdensberichten) alleen maar om te weten wat hij bedoelde als hij het over de blunder van een bepaalde politicus had, of vroeg welke nieuwe voorstellingen er in West End te zien waren. Ik had gemerkt dat Ali onder de indruk was toen hij hoorde dat ik naar de tentoonstelling van Turner was gegaan, en dus was het de moeite waard geweest om drie keer op een andere bus over te stappen in de regen.

Karpers onder stroom gezet zien worden was niet bepaald een werelds en kosmopolitisch uitstapje, maar het was beter dan niets. Ik stond daar te wachten tot die vissen verdoofd zouden worden, in mijn beste winterjas, en stelde in mijn hoofd alvast de e-mail op die ik straks thuis zou sturen. Misschien zou ik de kleine Otis tegen het lijf lopen en eendjes met hem gaan voeren en met zijn moeder in de rij gaan staan voor een kop koffie en... Hier liep ik vast. Ik ging al bijna terug, maar mijn benen waren inmiddels stijf van de kou en het dichtstbijzijnde bankje stond bij de vijvers.

Er had zich een klein groepje kijkers verzameld. Iemand deedde croissantjes uit en toen ik er eentje aangeboden kreeg nam ik het aan, niet omdat ik honger had maar omdat ik blij was dat ik gezien werd. Ik bracht het naar mijn mond en dacht terug aan die keer met Leo in Parijs, toen we aan de oevers van de Seine *pain au chocolat* hadden gegeten. Daarna waren we naar een boekwinkeltje gegaan, waar hij een gammele trap op klom en verdween, terwijl ik op een sjofele bank een kat zat te aaien, broodkrumels tussen mijn tanden uit peuterde en me bezorgd afvroeg welke hand ik waarvoor had gebruikt. Mijn handen bleven de rest van de dag naar chocola en kat ruiken, omdat we geen plek konden vinden waar ik ze kon wassen. Mijn ogen liepen vol tranen: ik zou nooit meer met Leo naar Parijs gaan, hoewel het niet eens een bijzonder plezierige herinnering was. Ik vond het een vieze en onvriendelijke stad, zonder groen, en hoewel Leo vloeiend Frans sprak werd hij neerbuigend behandeld omdat zijn Engels er altijd doorheen bleef klinken. Die Fransen, net zo opgeblazen als hun eigen croissants.

Mijn benen begaven het bijna en ik liet me op het bankje zakken. Ik zat er met mijn ogen te knippen en naar adem te happen toen een warme, beschaafde stem zei: ‘Och schat, je hoeft niet zo te schrikken – ze komen niet van Greggs of zo. Ik heb ze zelf gemaakt.’ Een vrouw van middelbare leeftijd met kraaloojjes glimlachte tegen me en zwaaide met een servetje. Dus nam ik nadrukkelijk een hap van de croissant, mompelde bedankt en vervloekte mezelf omdat ik zo’n verstrooid oud wijf was. Ze liep weer verder tussen de mensen om croissantjes en vriendelijke woorden uit te delen, maar ineens drong iedereen naar voren. Ik kwam moeizaam overeind om naar twee mannen met lieslaarzen en felgekleurde jacks te kijken, die in een merkwaardig uitzierende boot over de vijver voeren.

Aan de voorkant van de boot, een dikke meter van de boeg af, hing een rond geval met stangen die in het water bungelden, als een heel grote windgong. Naast me stond een man aan een vrouw uit te leggen hoe het werkte. Het apparaat vormde samen met de geleider op de scheepsromp een elektrisch veld in het water rond de boot. De stroom kon aan boord worden ingesteld. De mannen voeren in grote cirkels over de vijver; de een stuurde en bediende de stroomregelaar, terwijl de ander op zijn hurken klaarzat met een net. Er gebeurde een tijdje niets, maar toen kwam er opeens een glinsterend grijze vlek naar de oppervlakte: de eerste verdoofde vis. ‘Ooo!’ zeiden de toeschouwers en ze klaptten beleefd. Daarna kwamen ze overal boven water, glanzend, slap en klaar om te worden opgevist. Steeds als de tweede man er eentje uit het water haalde, juichten de toeschouwers en tik-

ten ze hun kartonnen bekertjes met glühwein tegen elkaar.

Maar hoe langer het doorging, hoe minder prettig ik me erbij voelde. De ritmische plop waarmee ze met een schokje boven water kwamen, het trage zwiepen van het net, de klap waarmee ze in de bak vielen. Plop, zwiep, bons. Plop, zwiep, bons. En dan... pets. De verdoving duurde niet langer dan nodig was om de vissen in de boot te krijgen. Zodra die grote, modderige karpers met hun prehistorische uiterlijk aan boord waren, begonnen ze te kronkelen en met hun staart te slaan. Plop, zwiep, bons. Plop, zwiep, bons. Pets, pets, pets.

Het ene moment glijd je heerlijk onbezorgd door het water en het volgende word je ineens door een enorme stang buiten westen gebracht. En daarna is alles ineens anders en lig je geschokt naar adem te happen. En als je dat overleeft heb je niets gewonnen, want je blijft gewoon eindeloos rondjes in een nieuwe vijver zwemmen, zinloos happend met je bek. Ik zou liever uit mijn lijden verlost worden. Tot stof vergaan. Die ademloosheid, opnieuw. Plop, zwiep, bons. Ik zou de andere kant uit kunnen kijken, dan gaat het wel weg. Niet denken, niet denken. Pets, pets, pets. Ik hield me stevig vast aan de reling en probeerde de opdoemende takken boven me te negeren, maar mijn huid begon te tintelen, ineens, en ik voelde mezelf omvallen tussen uitgestoken handen en verre kreten door, en alles werd zwart...

Ik voelde iets ruws over mijn wang gaan, alsof iemand over mijn gezicht wreef met een schuursponsje. Kreunend draaide ik mijn hoofd weg.

‘Ze komt bij, geef haar wat ruimte!’

Het schuursponsje kwam terug, ruw en warm, met een zure adem erachter. Ik voelde mijn neus optrekken toen de stank mijn neusvleugels binnendrong.

‘Geef haar wat lucht! Wegwezen, Nancy!’

Ik stak zwak mijn hand uit en greep in een handvol vacht. Toen voelde ik het schuursponsje op mijn hand. Een tong. Ik duwde hem weg en kreunde weer.

Ik moest onwel zijn geworden, want toen ik eindelijk bijkwam lag ik op het bankje. De vrouw met de kraaloogjes en de croissantjes hield een nat servet tegen mijn voorhoofd en de mensen probeerden over haar schouders heen naar me te kijken. Klam en verward lag ik te worstelen om bij mijn positieven te komen, maar ik voelde de onderwereld nog aan me trekken en deed mijn ogen weer dicht in de hoop dat ze allemaal weg zouden gaan.

‘Jeetje, je was ineens weg, lieverd,’ zei de vrouw, die mijn pols vasthield. ‘Ik heb eigenlijk geen idee wat ik met die pols moet,’ ging ze verder en ze bewoog mijn hand zachtjes heen en weer. ‘Hoe hoog hoort een polsslag eigenlijk te zijn? Zeventig, tachtig? Ik weet het niet. Nee, nog even niet opstaan.’

‘O, maar het gaat wel weer, echt.’ Ik zwaaide mijn benen van het bankje. ‘Sorry voor de overlast, ik weet niet wat me overkwam.’ De duisternis trok zich terug en maakte plaats voor het al even koude schaamtezweet. Mijn wang en hand zaten onder een soort kleverige substantie en ik had een sterke drang om het eraf te wassen.

‘Het zal wel door het weer komen, schat. Een tikkeltje kil, hè? Laten we gewoon even blijven zitten en naar de bomen kijken. Zijn ze niet mooi? Wil je nog een croissant? Toe maar, dat geeft kracht. Ik ben trouwens Sylvie. En die twee zijn Nancy en Decca.’

Hoewel ik nog altijd suf was begreep ik dat ze de twee kleine duifgrijze hondjes bedoelde die om haar voeten huppelden. Toen ze naast me op het bankje kwam zitten, sprongen ze links en rechts naast haar en moest ik opschuiven om ruimte te maken. Ik veegde meteen mijn hand af aan mijn rok. We zaten daar croissantjes te eten en naar de bomen te kijken, die op een sombere manier best mooi waren, streng en spits afgetekend tegen de parelgrijze lucht. Het zwakke zonlicht perste zich tussen de wolken door en viel in spikkels op het water. De mensen waren alweer doorgelopen, hoewel de mannen nog steeds rondvoeren en de laatste vissen opschepten.

‘Er schijnt iets giftigs in het water te zitten,’ merkte Sylvie

op, met een knikje naar de vijver. ‘Ik hoop maar dat ze het overleven. Wie is Leo trouwens? Je zoon? Wil je dat iemand hem gaat halen?’

Leo.

Ik zou niets liever willen. Dat iemand hem ging halen, hem bij me terugbracht. Hij zou naar me toe lopen, mijn hand pakken en zeggen: ‘Missy! Wat heb je uitgespookt, gekke oude meid?’ En dan zouden we samen naar huis lopen en de haard aansteken om de kou te verdrijven. De tranen kwamen weer en ik veegde ze weg. De druppels voelden warm aan op mijn witte vingers.

‘Het spijt me,’ zei Sylvie. Ze kneep zacht in mijn ijskoude hand. ‘Dat had ik niet moeten vragen. Je noemde zijn naam en ik dacht, misschien... Nou ja, laten we hier gewoon even blijven zitten, goed? We hebben geen haast.’

Dus gingen we zitten. We zeiden niet veel, maar soms wees Sylvie een plant of een vogel of een interessante hond aan, en ik wist zinnige antwoorden te geven zonder bang te zijn dat ik haar verveelde of iets verkeerd zei. Toen at ik mijn croissant op en veegde de kruimels weg. Ik was klaar om op te staan en afscheid te nemen van deze vrouw, die zo gemakkelijk in de omgang was en niets van me eiste, de eerste onbekende in weken die met me gesproken had. Ik kon het gesprek maar beter eerder dan ik wilde beëindigen dan wachten tot zij er genoeg van had.

‘Heel erg bedankt,’ zei ik en ik stak ongemakkelijk mijn nog klevige hand uit. ‘Zo vriendelijk, maar ik moet weer...’

‘Verdorie, we zijn te laat.’

We draaiden ons om en zagen Otis’ roodharige moeder